

ПАПА ФРАНЦИСК В БЪЛГАРИЯ

Пълен текст на всичките му изказвания

ПАПА ФРАНЦИСК
АПОСТОЛИЧЕСКО ПЪТУВАНЕ
В БЪЛГАРИЯ

5 ДО 7 МАЙ 2019 Г.

Текстове от www.vatican.va
© Libreria Editrice Vaticana
Преводи от пресцентър
www.popeinbulgaria.gov.bg

Оформление и издателство
www.opusdei.bg
Информационен офис
на Опус Деи, 2019

Индекс

- Среща с представители на властите, гражданското общество и дипломатическия корпус.
- Среща с Патриарх Неофит и Светия Синод.
- Царица небесна (Regina Coeli).
- Света литургия.
- Посещение на бежански център "Враждебна".
- Света литургия с първо причастие.
- Среща с католическата общност.
- Среща за мир.

АСРЕЩА С ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА ВЛАСТИТЕ, ГРАЖДАНСКОТО ОБЩЕСТВО И ДИПЛОМАТИЧЕСКИЯ КОРПУС

СЛОВО НА НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО ПАПА ФРАНЦИСК

София, площад Атанас Буров
Неделя, 5.05.2019 г.

Г-н Президент,
Г-н Министър-председател,
Уважаеми членове на Дипломатическия корпус,
Почитаеми представители на властта,
Представители на различните религиозни общности,
Скъпи братя и сестри,
Христос воскресе,

Радвам се, че се намирам в България - място за срещи на множество култури и цивилизации, мост между Източна и Южна Европа, отворена врата към Близкия Изток. Това е земя с древни християнски корени, които подхранват призиванието, благоприятстващо срещата, както в региона, така и в международната общност. Тук на многообразието, уважавайки специфичните особености, се гледа като на възможност и богатство, а не като причина за конфликт.

Сърдечно поздравявам властите на Републиката и им благодаря за поканата, отправена към мен, да посетят България. Благодаря на Г-н Президента за любезните слова, които ми отправи, приветствайки ме на този исторически площад, който носи името на държавника Атанас Буров, който понесе жестокостта на един режим, който не можеше да приеме свободата на мисълта.

Отправлям с уважение моя поздрав към Негово Светейшество Патриарх Неофит, с когото ще се срещна след малко, както и към митрополитите и епископите от Светия Синод и към всички верни на Българската Православна Църква. Изпращам сърдечен поздрав на Епископите,

свещениците, монасите и монахините и на всички членове на Католическата Църква, за които идвам, за да ги утвърдя във вярата и да ги насърча в ежедневието им път на живота и християнското свидетелство.

Изпращам сърдечните си поздравии и на християните от другите църковни общности, на членовете на еврейската общност и на вярващите мюсюлмани и потвърждавам с вас „дълбокото убеждение, че истинските учения на религиите ни призовават да останем вкоренени в ценностите на мира; да поддържаме ценностите на взаимното опознаване, *човешкото братство* и общото съжителство” („Документ за човешкото братство”, Абу Даби, 4 февруари 2019 г.). Да се възползваме се от гостоприемството, което ни оказва българският народ, така че всяка религия, призована да насърчава хармония и съгласие, да подпомогне растежа на една култура и среда, проникнати от пълното уважение към човешката личност и нейното достойнство, установявайки жизнени връзки между различните цивилизации, разбирания и традиции, и отхвърляйки насието и принудата. По този начин ще победим онези, които с всички средства се опитват да я манипулират и експлоатират.

Моето днешно посещение възнамерява идейно да се свърже с това, направено от Св. Йоан Павел II през май 2002 г., и се случва в благодарното възпоменание за присъствието в София за около едно десетилетие на тогавашния апостолически делегат монс. Анджело Джузепе Ронкали. Той винаги носеше в сърцето си чувство на благодарност и дълбоко уважение към вашия народ и то до такава степен, че е казал, че където и да би отишъл, къщата му винаги ще бъде отворена за вас, без нуждата да казвате дали сте католици или православни, но само: брат от България (Вж. Проповед, 25 декември 1934 г.). Св. Йоан XXIII работеше неуморно, за да насърчава братското сътрудничество между всички християни и с Втория ватикански събор, който той свика и ръководи в първата му фаза, даде голям импулс и тласък за развитието на икуменическите отношения.

Вследствие на тези събития на Провидението, започвайки от 1968 г., т.е. от вече над 50 г., една официална българска делегация, съставена от най-висшите граждански и църковни власти, всяка година посещава

Ватикана по повод празника на Св. св. Кирил и Методий. Те са евангелизирали славянските народи и са в основата на развитието на техния език и култура, и преди всичко на изобилни и трайни плодове на християнско и свято свидетелство.

Да бъдат благословени Св. св. Кирил и Методий, съпатрони на Европа, които със своите молитви, находчивост и обща апостолическа дейност са станали примери за нас, и остават, след повече от хилядолетие, вдъхновители на плодотворен диалог, хармония и на братска среща между Църквите, държавите и народите! Нека техният блестящ пример да породи много последователи дори и в наши дни, и да се появят нови пътища на мир и хармония!

Сега, в този исторически момент, тридесет години след края на тоталитарния режим, който ограничаваше свободата и инициативите ѝ, България е изправена пред последствията от емиграцията през последните десетилетия на повече от два милиона нейни съграждани, търсещи нови възможности за работа. В същото време България - подобно на много други страни от Стария континент - трябва да се справи с това, което може да се разглежда като нова зима: демографската, която е паднала като ледена завеса в голяма част от Европа, като следствие от намаляването на доверието в бъдещето. Следователно, спадът в раждаемостта, съчетан с интензивния миграционен поток, доведе до обезлюдяване и изоставяне на много села и градове. Освен това, България се сблъсква и с явлението на онези, които се опитват да влязат в нейните граници, за да избягат от войни и конфликти или от бедност, и се опитват да достигнат във всеки случай до най-богатите райони на европейския континент, за да намерят нови възможности за съществуване или просто едно безопасно убежище.

Г-н Президент,

Познавам ангажимента, с който управниците на тази държава от години се стремят да създадат условия, така че особено младите да не са принудени да емигрират. Бих искал да ви насърча да продължите по този път, да положите всички усилия за насърчаване на благоприятни условия, така че младите хора да могат да вложат техните свежи сили и да планират своето лично и семейно бъдеще, намирайки в Родината

условията, които позволяват един достоен живот. И на вас, които познавате драмата на емиграцията, бих си позволил да ви предложа да не затваряте очите, сърцето и ръката си - както е и във вашата традиция - към тези, които чукат на вашите порти.

Вашата държава винаги се е отличавала като мост между Изтока и Запада, способна да благоприятства срещата между различни култури, етнически групи, цивилизации и религии, които тук от векове живеят мирно заедно. Развитието, също икономическото и гражданското, на България задължително преминава през признаването и оценяването на тази специфична характеристика. Нека тази земя, обградена от великата река Дунав и от бреговете на Черно море, станала плодородна от скромния труд на много поколения и отворена за културен и търговски обмен, интегрирана в Европейския съюз и със солидни връзки с Русия и Турция, да може да предложи на децата си бъдеще на надеждата.

Бог да благослови България, да я запази мирна и гостоприемна, и да я направи просперираща и щастлива!

[Виж индекс](#)

СРЕЩА С ПАТРИАРХ НЕОФИТ И СВЕТИЯ СИНОД

СЛОВО НА ПАПА ФРАНЦИСК

София, Българска патриаршия - Свети Синод
Неделя, 5.05.2019 г.

Ваше Светейшество, почитаеми Митрополити и Епископи, скъпи братя,

Христос възкресе!

В радостта на възкръсналия Господ отправям към Вас пасхалния поздрав в тази неделя, която в Християнския изток е наричана „Томина неделя“. Съзерцаваме апостола, който слага ръка в ребрата на Господ и след като е докоснал раните Му, изповядва: „Господ мой и Бог мой!“ (Иоан. 20:28). Раните, които в хода на историята се отвориха сред нас, християните, са болезнени разкъсвания, нанесени на Тялото Христово, което е Църквата. И днес докосваме с ръка техните последствия. Но може би, ако сложим заедно ръка в тези рани и изповядаме, че Исус възкръсна, и Го обявим за наш Господ и наш Бог, ако, признавайки нашите несъвършенства, се потопим в Неговите рани от любов, можем да намерим отново радостта от прошката и да предвкусим деня, в който с Божията помощ ще можем да отслужваме на един и същ олтар пасхалната тайна.

По този път сме подкрепяни от много братя и сестри, които, преди всичко, бих искал да почета: те са *свидетелите на Пасхата*. Колко християни в тази страна понесоха страдания заради Исусовото име, особено по време на гоненията от миналия век! *Икуменизмът на кръвта!* Те разнесоха нежен аромат в Земята на розите. Преминаха през тръните на изпитанието, за да разпръснат уханието на Евангелието. Разцъфнаха на плодородна и добре обработена почва, сред народ, богат на вяра и неподправена човечност, който им даде здрави и дълбоки корени: мисля си особено за монашеството, което от поколение на поколение е

подхранвало вярата на хората. Вярвам, че тези свидетели на Пасхата, братя и сестри от различни деноминации, обединени на Небето от божествената любов, сега гледат на нас като на семена, посадени в земята, за да дадат плод. И докато много други братя и сестри в света продължават да страдат заради вярата, молят нас да не оставаме затворени, а да се отворим, защото само така семената дават плод.

Тази среща, която толкова много исках, идва след тази на свети Йоан Павел II с Патриарх Максим по време на първото посещение на Епископ на Рим в България и следва стъпките на свети Йоан XXIII, който през годините, прекарани тук, толкова се привързва към този „простодушен и добър“ (*Giornale dell'anima*, Bologna 1987, 325) народ, оценявайки неговата честност, трудолюбие и достойнство в изпитанията. Намирам се и аз тук – гост, посрещнат с обич – и изпитвам в сърцето си *тъгата по братя* – онази здравословна тъга по единството сред синовете на един и същ Баща, която Папа Йоан със сигурност имаше възможност да култивира у себе си в този град. Именно по време на Втория ватикански събор, свикан от него, Българската Православна Църква изпрати свои наблюдатели. Оттогава контактите са се умножили. Мисля си за визитите на български делегации, които от петдесет години посещават Ватикана и които всяка година имам радостта да посрещам; както и за присъствието в Рим на българска православна общност, която се моли в църква от моята епархия. Радват ме топлият прием, запазен тук за моите пратеници, чието присъствие се усили през последните години, и сътрудничеството с местната католическа общност, най-вече в културната сфера. Уверен съм, че с Божията помощ и във време, в което Провидението реши, тези контакти ще могат да въздействат положително върху много други аспекти на нашия диалог. Междувременно сме призвани да *вървим и да действаме заедно*, за да дадем свидетелство на Господ, по-специално служейки на най-бедните и забравени братя, в които Той присъства. *Икуменизъмът на бедния.*

Тези, които ни ориентират по пътя, са най-вече свети свети Кирил и Методий, които са ни свързвали още от първото хилядолетие и чиято жива памет в нашите Църкви остава като източник на вдъхновение, защото, въпреки негодите, те поставиха на първо място благовестието на Господ, призова към мисия. Както е казал свети Кирил: „С радост аз

тръгвам за християнската вяра; колкото и уморен и физически изпитан да съм, аз ще ида с радост“ (*Vita Constantini* VI,7; XIV,9). И докато се предусещали предупредителните знаци за болезнените разделения, които щели да настъпят през следващите векове, избрали перспективата на общението. Мисия и общение: две думи, винаги скланяни в житието на двамата светци и които могат да осветяват нашия път, за да растем в братството. *Икуменизмът на мисията*.

Кирил и Методий, византийци по култура, имаха смелостта да преведат Библията на език, достъпен за славянските народи, така че божественото Слово да предшества човешките думи. Тяхното смело апостолско дело остава за всички образец за евангелизация. Една област, която ни изпитва в благовестието, е тази на младите поколения. Колко е важно, като уважаваме съответните традиции и особености, да си помагаме и да намираме начини да предаваме вярата на език и във форми, които да позволяват на младите да изпитат радостта от един Бог, Който ги обича и ги зове! В противен случай ще бъдат изкушавани да се доверяват на многото измамни сирени на консуматорското общество.

Общение и мисия, близост и благовестие: свети свети Кирил и Методий имат много да ни казват и що се отнася до бъдещето на европейското общество. Наистина, те „бяха в известен смисъл радетелите на една обединена Европа и на един дълбок мир сред всички жители на континента, показвайки основите на ново изкуство на съжителство, като се уважават различията, които въобще не са пречка за единството“ (S. Giovanni Paolo II, *Saluto alla Delegazione ufficiale della Bulgaria*, 24 maggio 1999: *Insegnamenti* XXII,1 [1999], 1080). И ние, наследници на вярата на светците, сме призвани да бъдем ковачи на общение, инструменти на мир в името на Исус. В България, „духовен кръстопът, земя на срещи и взаимно разбирателство“ (Същият автор, *Discorso durante la Cerimonia di benvenuto*, Sofia, 23 maggio 2002: *Insegnamenti* XXV,1 [2002], 864), са намерили прием различни деноминации – от арменската до евангелската, и различни вероизповедания – от еврейското до мюсюлманското. Среща прием и уважение Католическата църква – и от латински, и от източен обред. Благодарен съм на Ваше Светейшество и на Светия Синод за това благоволение. Също в нашите отношения свети свети Кирил и Методий ни напомнят, че „известно различие на обичаи и нрави не противоречи ни

най-малко на единството на Църквата“ и че между Изтока и Запада „различни богословски формулировки нерядко се допълват, вместо да си противоречат“ (Втори ватикански събор, Декр. *Unitatis redintegratio*, 16-17). „Колко неща можем да научим един от друг!“ (Апостолическо насърчение *Evangelii gaudium*, 246).

След малко ще имам възможността да вляза в Патриаршеската катедрала „Свети Александър Невски“, за да се спра в молитва в спомена на свети свети Кирил и Методий. Свети Александър Невски, от руската традиция, и Светите братя, произхождащи от гръцката традиция и апостоли на славянските народи, разкриват колко България е страна мост. Ваше Светейшество, скъпи братя, уверявам Ви в моята молитва за вас, за верните на този обичен народ, за високото призвание на тази страна, за нашия път в икуменизъм на кръвта, на бедния и на мисията. На свой ред моля за място във Вашите молитви, в увереността, че молитвата е вратата, която открива всеки път на добро. Бих искал отново да благодаря за оказания ми прием и да Ви уверя, че ще нося в сърцето си спомена за тази братска среща.

Христос възкресе!

[Виж индекс](#)

ЦАРИЦА НЕБЕСНА (REGINA COELI)

София, Площад „свети Александър Невски“
Неделя, 5.05.2019 г.

Скъпи братя и сестри,

Христос воскресе! – Воистина воскресе!

С тези думи от древни времена по тези български земи християните – православни и католици – си разменят пожелания в пасхално време. Те изразяват голямата радост от победата на Исус Христос над злото и над смъртта. Те са твърдение и свидетелство на сърцето на нашата вяра: Христос живее. Той е нашата надежда и най-прекрасната жизненост на този свят. Всичко, което Той докосва, става ново, изпълва се с живот. Затова първите думи, които искам да отправя към всеки от вас, са: Той живее и те иска жив! Той е в теб, Той е с теб и не те изоставя никога. Колкото и да се отдалечиш, до теб е Възкръсналият, Който те зове и те очаква, за да започнеш отначало. Когато се чувстваш преуморен от тъга, кавги, страхове, съмнения и провали, Той ще бъде там, за да ти даде отново сила и надежда (срв. Постсинодално апостолическо насърчение *Christus vivit*, 1-2).

Тази вяра във възкръсналия Христос бива известявана от две хиляди години във всяка част на Земята чрез щедрата мисия на мнозина вярващи, които са призвани да дадат всичко за известяването на Евангелието, без да задържат нищо за себе си. В историята на Църквата, също тук, в България, е имало пастири, които са се отличили чрез святост на живота. Сред тях би искал да спомена моя предшественик, когото вие наричате Българския светец – свети Йоан XXIII, свят пастир, чиято памет е особено жива на тази земя, където той живя от 1925 г. до 1934 г. Тук той се научи да цени традицията на Източната църква, установявайки отношения на приятелство с другите вероизповедания. Неговият дипломатически и пастирски опит в България остави толкова силна следа в сърцето му на пастир, че го отведе дотам да насърчи в Църквата перспективата на икуменичния диалог, който получи забележителен

импулс във Втория ватикански събор, пожелан именно от Папа Ронкали. В известен смисъл трябва да благодарим на тази земя за мъдрата и вдъхновяваща интуиция на Добрия папа.

По следите на този икуменичен път, след малко ще имам радостта да поздравя представителите на различните вероизповедания в България, която, въпреки че е православна страна, е кръстопът, на който се срещат и водят диалог различни вероизповедания. Желаното присъствие на тази среща на представителите на тези различни общности показва желанието на всички да изминат пътя, с всеки изминал ден все по-необходим, „да възприемат културата на диалога като път, общото сътрудничество като поведение, взаимното познаване като метод и критерий“ (*Документ за човешкото братство*, Абу Даби, 4 февруари 2019 г.).

Намираме се близо до раннохристиянската църква „Света София“ и до Патриаршеския храм „Свети Александър Невски“, където преди това се молих в спомена на свети свети Кирил и Методий, евангелизатори на славянските народи. В желанието да демонстрирам уважение и обич към тази почитаема Българска православна църква, имах радостта да поздравя и прегърна преди малко моя брат Негово Светейшество Неофит, Патриарх, както и Митрополитите от Светия Синод.

Сега се обръщаме към Блажената Дева Мария, Царица на Небето и Земята, да се застъпва пред възкръсналия Господ, за да дари на тази обична земя винаги необходимия импулс да бъде *земя на срещи*, в която, отвъд културните, религиозни или етнически различия, да продължите да се признавате и уважавате взаимно като деца на един и същ Баща. Нашият призив се изразява с раннохристиянската молитва *Царице Небесна*. Ще го направим тук, в София, пред иконата на Богородица от Несебър-Врата небесна, толкова скъпа на моя предшественик свети Йоан XXIII, който започнал да я почита тук, в България, и я е носил със себе си до смъртта си.

Regina caeli, laetare, alleluia.

Quia quem meruisti portare, alleluia.

Resurrexit, sicut dixit, alleluia.

Ora pro nobis Deum, alleluia.

Gaude et laetare, Virgo Maria, alleluia.

Quia surrexit Dominus vere, alleluia.

Oremus. Deus, qui per resurrectionem Filii tui Domini nostri Iesu Christi mundum laetificare dignatus es, praesta, quæsumus, ut per eius Genetricem Virginem Mariam perpetuae capiamus gaudia vitae. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

[Виж индекс](#)

СВЕТА ЛИТУРГИЯ

ПРОПОВЕД

София, Площад „Княз Александър I“
Неделя, 5.05.2019 г.

Скъпи братя и сестри,

Христос възкресе!

Поздравът, с който християните във вашата страна споделят радостта на Възкръсналия през пасхалното време, е прекрасен!

Целият откъс, който чухме, разказан в края на Евангелията, ни позволява да се потопим в радостта, че Господ ни призовава да привличаме другите, припомняйки ни за три прекрасни момента, които бележат живота ни като ученици: Бог призовава, Бог изненадва, Бог обича.

Бог призовава. Всичко се случва на бреговете на Галилейското езеро, там където Исус бе призовал Петър. Беше го призовал да остави работата си на рибар, за да стане рибар на човеци (вж. Лука 5,4-11). Сега, след целия този път, след преживяването на смъртта на Учителя и въпреки известяването на Неговото възкресение, Петър се връща към предишния си живот. „Отивам да ловя риба” - казва той. И другите ученици са същите: „Ще дойдем и ние с теб” (Йоан 21,3). Сякаш те правят стъпка назад. Петър взема отново мрежите, от които се бе отказал заради Исус. Тежестта на страданието, разочарованието, дори предателството са се превърнали в тежък камък, който трудно би паднал от сърцата на учениците. Те все още бяха ранени от тежестта на болката и вината, а благата вест за Възкресението не се бе още вкоренила в сърцата им. Господ знае колко силно е за нас изкушението, да се върнем към нещата от миналото. Мрежите на Петър, подобно на египетския лук, са в Библията символ на изкушението на носталгията по миналото, за това, че искаме да си върнем нещо от онова, което сме искали да оставим. Пред опита на провала, на болката и дори на факта, че нещата не са така, както

сме се надявали, винаги се появява едно фино и опасно изкушение, което ни кара да се обезкуражим и да махнем с ръка. Това е „психологията на гроба”, която оцветява всичко с примирение и ни кара да се привържем към сладникавата тъга, която разяжда всяка надежда като молец. По този начин се развива най-голямата заплаха, която може да се закорени в една общност: сивият прагматизъм на живота, в който на пръв поглед всичко изглежда нормално, но където в действителност вярата се изпарява и дегенерира в дребнавост (Вж. Апостолическо насърчение „Evangelii gaudium”, № 83).

Но точно там, при провала на Петър, идва Исус, започва отново отначало и търпеливо отива да го посрещне и му казва „Симоне” (стих 15): това е името от първото му призоваване. Господ не очаква идеални ситуации или вътрешни разположения, Той ги създава и не чака да се срещне с хора без проблеми, без разочарование, грехове или ограничения. Самият Той беше изправен пред греха и разочарованието, за да отиде при всеки човек и да го накара да върви. Братя, Господ не се уморява да призовава. Силата на Любовта преобръща всяка прогноза и знае как да се започне отново. В Исус, Бог винаги се опитва да даде нова възможност. Той прави това и с нас: всеки ден ни призовава да преживеем отново нашата любовна история с Него, да се обновим в новостта, която е Той. Всяка сутрин Той ни търси там, където сме и ни призовава „да се станем, да възкръснем отново чрез Неговото Слово, да погледнем нагоре и да повярваме, че сме създадени за Небето, а не за земята; за висините на живота, а не за низостта на смъртта”, призовавайки ни да не търсим „Живия сред мъртвите” (Проповед за Пасхалното бдение, 20 април 2019 г.). Когато Го приемаме, ние се издигаме по-високо, приемаме най-красивото си бъдеще не като възможност, а като реалност. Когато призивът на Исус насочва живота ни, сърцето ни се обновява.

Бог изненадва. Той е Господ на изненадите, който ни призовава не само да се изненадваме, но и да постигнем изненадващи неща. Господ призовава и виждайки учениците с празни мрежи, предлага им нещо необичайно за тях: риболов през деня, което е нещо доста странно за това езеро. Той им дава отново увереност, като ги пуска в движение и ги принуждава отново да рискуват, за да не смятат нещо или особено никой

за изгубен. Той е Господ на изненадата, който разкъсва парализиращата затвореност, като връща смелостта, способна да преодолее подозренията, недоверието и страха, който се крие зад „винаги е било така”. Бог изненадва не само когато призовава и ни кани да хвърлим мрежите, но и да хвърлим нас самите в историята и да гледаме на живота, да гледаме на другите и дори на себе си с Неговите очи, които „в гряха виждат чеда, които трябва да станат, в смъртта - братя, които трябва да се възкресят, в разрухата - сърца за утеха. Затова, не се страхувай: Господ обича живота ти, дори когато се страхуваш да го погледнеш и да го вземеш в ръце” (Пак там).

Така стигаме до третата сигурност днес. Бог призовава, Бог изненадва, защото *Бог обича*. Любовта е Неговият език. Затова той моли Петър и нас да се настроим на същия език: „Обичаш ли ме?”. Петър приема поканата и след толкова много време прекарано с Исус разбира, че да обичаш означава да спреш да бъдеш в центъра. Сега вече той не започва от себе си, а от Исус. „Ти всичко знаеш” (Йоан 21,17) - отговаря той. Признава себе си за слаб, разбира, че не може да продължи напред само със своите сили. И така той се основава на Господ, на силата на Неговата любов, чак до края. Това е нашата сила, която ние сме призвани да обновяваме всеки ден: Господ ни обича. Да бъдеш християнин е призив да вярваш, че Божията любов е по-голяма от всяко ограничение или грях. Една от най-големите болки и пречки, които изпитваме днес, не се корени в това да разберем, че Бог е любов, а във факта, че сме започнали да Го възвестяваме и свидетелстваме по такъв начин, че за мнозина това не е Негово име. Бог е любов, която обича, дава себе си, призовава и изненадва.

Ето чудото на Бога, който прави от живота ни произведения на изкуството, ако позволим да се водим от Неговата любов. Много свидетели на Възкресението в тази благословена земя са създали великолепни шедьоври, вдъхновени от проста вяра и голяма любов. Жертвайки живота си, те са били живи знаци на Господ, знаейки как да преодолеят апатията със смелост и да дадат християнски отговор на безпокойствата около тях (Вж. Апостолическо насърчение „Christus vivit”, № 174). Днес ние сме призвани да погледнем и да открием това, което Господ е направил в миналото, за да се хвърлим с Него в бъдещето,

знаейки, че при успех и грешки Той винаги ще се връща, за да ни призове да хвърлим отново мрежите. Това, което казах на младите в насърчението, което наскоро написах, бих искал да го кажа също и на вас. Една млада Църква, едн млад човек, не по възраст, а заради силата на Духа, ни зове да свидетелстваме за любовта на Христос, любов, която ни подтиква и ни кара да бъдем готови да се борим за общото благо, да бъдем слуги на бедните, герои в революцията на любовта и служенето, способни да устоим на патологиите на консуматорския и повърхностен индивидуализъм. Бъдете влюбени в Христос, живи свидетели на Евангелието във всеки ъгъл на този град (Вж. Пак там, № 174-175). Не се страхувайте да бъдете светците, от които тази земя се нуждае. Светостта няма да отнеме вашата сила, живот или радост; всъщност, точно обратното, защото вие и децата на тази земя ще станете това, за което е мечтал Отец, когато ви е създал (Вж. Апостолическо насърчение „Gaudete et exsultate”, № 32).

Призвани, изненадани и изпратени от любов!

[Виж индекс](#)

ПОСЕЩЕНИЕ НА БЕЖАНСКИ ЦЕНТЪР „ВРАЖДЕБНА“

ДУМИ НА СВЕТИЯ ОТЕЦ

София, бежански център "Враждебна"
Понеделник, 6.05.2019 г.

Благодаря за вашият прием. Благодаря на децата, за тяхната толкова хубава песен. Те носят радост във вашия живот. Вашият път не винаги е хубав и е белязан от болката от напускането родината и опитите да се преместите в една друга родина. Но винаги има надежда. Днес светът на мигрантите и бежанците е един кръст, един кръст на хуманност, кръстът на много страдащи хора. Благодаря на всички вас, за вашата добра воля и пожелавам всичко най-добро на вас и на вашите съграждани, които оставихте в родината си. Нека Бог ви благослови и се молете за мен.

[Виж индекс](#)

СВЕТА ЛИТУРГИЯ С ПЪРВО ПРИЧАСТИЕ

ПРОПОВЕД

Раковски, църква „Пресвето Сърце Исусово“
Понеделник 6.05.2019 г.

Скъпи братя и сестри,

Щастлив съм да приветствам децата за Първо Причастие, както и техните родители, близки и приятели. На всички ви отправям хубавия поздрав, който звучи и във вашата страна в това Великденско време: „Христос Възкръсна!“. Този възглас е израз на радост на нас като християни, като на ученици на Исус, защото Той, Който дари живота си от любов, умирайки на кръста, за да унищожи греха, е възкръснал и ни направи осиновени чеда на Отца. Щастливи сме, че Той е жив и е присъстващ сред нас днес и винаги.

Вие, скъпи деца, сте дошли тук от всяко кътче на тази Земя на розите, за да участвате в този чудесен празник, който, сигурен съм, няма никога да забравите: вашата първа среща с Исус в тайнството Причастие. Някой от вас би могъл да ме попита: но как можем да срещнем Исус, Който е живял преди толкова много години и после е умрял, и е бил положен в гроба? Истина е: Исус е направил един велик жест на любов, за да спаси хората от всички времена. Бил е в гроба три дни, но ние знаем - казаха ни го Апостолите и много други свидетели, които са Го видели жив, че Бог - Неговият Отец и нашият Отец, Го е възкресил. И сега Исус е жив и е тук сред нас, и затова можем да Го срещнем в Евхаристията. Не Го виждаме с очите си, но можем да Го видим с очите на вярата.

Виждам ви облечени в бели дрехи: това е хубав и важен знак, облечени сте като за празник. Първото Причастие е преди всичко един празник, в който чествуваме Исус, Който пожела да остане винаги до нас и няма никога да ни изостави.

Този празник е възможен благодарение на нашите родители, баби, дядовци и на енориите ни, които ни помогнаха да растем във вярата.

Изминахте дълъг път, за да дойдете тук, в град Раковски. Вашите свещеници и катехисти, които водеха вашето вероучение, ви придружиха и по пътя, който ви води днес до срещата с Исус и да Го приемете в сърцето си. Той, както чухме в днешното Евангелие (срв. *Иван. 6:1-15*), един ден умножи по чуден начин пет хляба и две риби, утолявайки глада на тълпата, която го следва и слуша. Забелязахте ли как е започнало чудото? От ръцете на едно дете, което е дало това, което има - пет хляба и две риби (срв. *Иван. 6:9*). Това става по същия начин, по който днес вие помагате да стане чудото, в което ние възрастните, които сме тук, да си спомним деня, в който приехме за първи път Исус в Ехаристията и да благодарим за това. Днес вие ни позволявате да празнуваме отново и да възхваляваме Исус, Който е присъстващ в Хляба на Живота. Има чудеса, които могат да се сбъднат само ако имаме като вашето сърце - способно да споделя, да мечтае, да се доверява и да почита другите. Да приемеш Първото Причастие, означава да желаш всеки ден да си все по-близо до Исус, да расте приятелството ти с Него и да помагаш и на другите да се наслаждават на приятелството, което желае да ни дари. Господ се нуждае от вас, за да може да извърши чудото да дари своята радост на вашите близки и приятели.

Скъпи деца, щастлив съм, че споделям с вас този важен момент, помагайки ви да срещнете Исус. Изживявате наистина един ден на приятелство, на радост, на братство и на близост между вас и с цялата Църква, която именно в Евхаристията изразява братското общение на своите чедра. Нашата лична карта е тази: *Бог е наш Баща, Исус е наш Брат, Църквата е нашето семейство, ние сме братя, нашият закон е любовта.*

Искам да ви окуража да се молите винаги със същите ентузиазъм и радост, които изпитвате днес. И запомнете: днес е Първото ви Причастие, не последното, помнете, че Исус ви чака винаги. Затова ви пожелавам днес да е началото на много Причастия, за да бъде винаги, както днес, празнично сърцето ви, изпълнено с радост и най-вече с благодарност!

Продължение, произнесено извън речта

Скъпи деца, добре дошли! Радвам се да ви видя тук за първото причастие. Ще ви попитам, доволни ли сте?

Децата: Да

Сигурни ли сте?

Децата: Да

Папата: И защо сте доволни? Защото идва Исус, да кажем заедно: Доволен съм, защото идва Исус,

Децата: Доволен съм, защото идва Исус

Папата: И вие всички дошли тук, за да получите Исус, питам ви – едно семейство ли сте?

Децата: Да!

Папата: И как се нарича нашето семейство?

Децата: Църква

Папата: А нашата фамилия е християни-

Папата: Как е нашата фамилия?

Децата: Християни

Папата: Добре. Да кажем всички заедно: Исус е наш брат, Църквата е наша майка и наше семейство, ние сме приятели, всички сме братя.

Децата повтарят.

Папата: Молете се на Исус за вашето семейство, за вашите родители, за вашите баби и дядовци, за вашите катехисти, за вашите свещеници, за вашите приятели.

Финални думи на Папата

Скъпи братя и сестри,

Преди края на тази литургия, искам да благодаря на всички вас, на братята епископи, на свещениците, на монасите и монахините, на семействата. Благодаря от сърце на ангажираните в организацията, и на онези, които не са могли да участват, но са се молили, особено на болните и възрастните.

Използвам тази възможност да изразя искрените си благодарности към българските власти и всички онези, които по различен начин

допринесоха за успешното провеждане на моето посещение.

[Виж индекс](#)

СРЕЩА С КАТОЛИЧЕСКАТА ОБЩНОСТ

СЛОВО НА НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО ПАПА ФРАНЦИСК

Раковски, църква „свети Архангел Михаил“
Понеделник, 6.05.2019 г.

Скъпи братя и сестри,

Добър следобед! Благодаря ви за топлия прием, за танците и свидетелствата. Винаги е повод за радост срещата със светия Божия народ, с хилядите му лица и харизми.

Монс. Йовчев ме помоли да ви помогна да „гледате с очите на вярата и любовта“. Преди всичко бих искал да ви благодаря затова, че вие помогнахте на мен да видя по-добре и да разбера още по-добре причината, поради която тази земя е била толкова обичана и важна за папа Йоан XXIII, където Господ подготви онова, което щеше да стане важна стъпка по нашия църковен път. Сред вас се породило това силно приятелство към православните братя, което го тласна по път, способен да създаде толкова желаното и крехко братство между хората и общностите.

Да гледаш с очите на вярата. Искам да припомня думите на „Добрия папа“, който съумя да настрои сърцето си с Господа, така че да може да не се съгласява с онези около себе си, които виждаха само лошото и да ги нарече пророци на гибел. Според него е било нужно да се има доверие в Провидението, което постоянно ни придружава дори и сред бедствията и което може да осъществява по-висши и неочаквани помисли (Слово при откриването на Втория Ватикански събор, 11 октомври 1962).

Божиите хора са водени от силата на възкресението

Божиите хора са онези, които са се научили да виждат, да се доверяват, да откриват и да се оставят да бъдат водени от силата на възкресението. Да, признавам, че съществуват ситуации и моменти, твърде тежки и несправедливи, но тези хора не остават бездейни, уплашени или, което е

още по-лошо, подхранващи чувства на недоверие, на тегоба или неприязън, тъй като тези неща вредят на душата, като отслабват надеждата и пречат на всяко възможно решение. Божиите мъже и жени са онези, които имат смелостта да направят първата крачка и търсят творчески да застанат на преден план, свидетелствайки, че Любовта не е погинала, а е победила всяка пречка. Те са готови да действат, защото са научили, че у Исус действа самият Господ. Той е заложил своята собствена плът, за да не се чувства никой сам и изоставен.

Общности, общества на надежда

В този смисъл бих искал да споделя с вас преживяното преди няколко часа. Тази сутрин имах радостта да се срещна в бежанския лагер във Враждебна с бежанци и разселени, идващи от различни страни по света, за да намерят по-добра среда от онази, което са напуснали, а също и с доброволци на „Каритас“. Там ми казаха, че същността на лагера се е породила от съзнателността, че всеки човек е Божие чедо, независимо от неговата етнос или вяра. За да обичаш някого не е нужно да му искаш автобиографията, любовта стои над всичко. Защото е безвъзмездна. В този център на „Каритас“ са много християните, които са се научили да гледат с Божиите очи, които не гледат оценките, а търсят и очакват всеки един с очите на Баща. Да се гледа с очите на вярата е призив животът да не се живее, като се поставят етикети, и като се подбира кой е достоен или не за обич, а в търсене на такива условия, при които всеки човек да се чувства обичан, особено онези, които се чувстват забравени от Бога, защото са забравени от братята си. Който обича не си губи времето да се оплаква, а винаги вижда нещо конкретно за вършене. В този Център вие сте се научили да виждате проблемите, да ги разпознавате, да ги посрещате; вие се оставяте на повикването и се стараете да различавате с очите на Господ. Както бе казал папа Йоан XXIII: „Никога не съм видял песимист, който да е направил нещо добро“. Господ първи не е песимист и постоянно се стреми да отвори за всички нас пътя на Възкресението. Колко е хубаво, когато нашите общности са общества на надежда!

Енорията е дом, сред останалите домове

Но за да спечелим Божия поглед, имаме нужда от другите, имаме нужда да ни учат да виждаме и чуваме така, как Исус вижда и чува;

нашето сърце да може да тупти заедно със своите чувства. Затова ми хареса, когато Митко и Мирослава, с тяхното малко ангелче Биляна, ни казаха, че за тях енорията винаги е втори дом, място, където винаги намират, в общата молитва и в подкрепата на близките хора, силата да вървят напред.

По този начин енорията се превръща в дом сред останалите домове и може да направи Господ присъстващ именно там, където всяко семейство, всеки човек, който ежедневно се стреми да си изкара хляба. Там, където се кръстосват пътищата, се намира Господ, който не пожела да ни спаси със заповед, но влезе и желае да навлезе в най-съкровено то на нашите семейства и да ни каже, като на учениците: „Мир вам!“.

Радвам се да узная, че ви харесва тази „максима“, която обичам да споделям със съпрузите: „Никога не си лягайте ядосани, нито веднъж“ (и, доколкото виждам, действа добре). Максима, която може да е от полза и на нас, християните. Вярно е, че както и вие разказахте, се преминава през различни изпитания; затова е необходимо да внимавате ядът, озлоблението или горчивината никога да не завладяват сърцето ви. И затова трябва да си помагаме, да се грижим един за друг, за да не угасва пламъка, който Светият Дух е запалил в сърцата ни.

Вие признавате, че вашите свещеници се грижат за вас и сте им благодарни. Но когато ви слушах, ме впечатли онзи свещеник, който споделяше не колко той е бил способен през тези години на служение, а говори за хората, които Господ е поставил до него, за да му помогнат да стане добър Божи служител.

Семейство сред семействата

Божият народ благодари на своя пастир и пастирът признава, че се учи да бъде вярващ с помощта на своите хора, на своето семейство и сред тях. Жива общност, която подкрепя, придружава, приобщава и обогатява. Никога разделени, а обединени, всеки се научава да бъде знак и благословия на Бога за другите. Свещеникът без своя народ губи идентичност и народът без своите пастири може да се раздели. Единството на пастира, който подкрепя и се бори за своя народ и народът, който подкрепя и се бори за своя пастир. Всеки посвещава

живота си на другите. Никой не може да живее само за себе си, живеем за другите. Свещеническият народ, а не свещеника е в състояние да каже: „Това е моето тяло поднесено за вас“. Така се научаваме да бъдем Църква-семейство-общност, която приема, вслушва се, придружава, грижи са за другите, разкривайки истинското си лице, което е лице на майка. Църква-майка, която живее и се интересува от проблемите на децата си, като не дава готови отговори, а търси заедно житейски пътища, на помирение; като се старае да направи присъстващо Божието царство. Църква-семейство-общност, която поема в ръце житейските проблеми, които често са сериозни и преди да ги разреши, ги приема за свои.

Семейство сред семействата, отворено за свидетелства на съвременния свят на вярата, надеждата, любовта към Господ и към онези, които Той обича с предпочитание. Дом с отворени врати.

В този смисъл има една „задача“ за вас. Вие сте деца във вярата на великите свидетели, които бяха способни да свидетелстват със живота си любовта на Господ по тези земи. Братята Кирил и Методий, свети хора на велики мечти, бяха убедени, че най-истинският начин да се говори с Бог е да се говори на родния език. Това им даде смелостта да се решат да преведат Библията, за да не бъде никой лишен от Словото, което дава живот.

Дом с отворени врати

Дом с отворени врати, по стъпките на Кирил и Методий, означава и днес да сме смели и креативни, за да се запитаме как конкретно и разбираемо може да се предаде на младите поколения любовта, която Бог изпитва към нас. Знаем, че „младите хора често не намират отговор на тревогите си, на нуждите си, на проблемите си в обикновените структури“ (из апостол. насърчение *Christus vivit*, 202). И това изисква от нас ново творческо усилие в нашата пастирска дейност, за да се търси начин да се стигне до сърцата им, да се разберат техните очаквания и да се окуражат техните мечти, като общност-семейство, която подкрепя, придружава и насърчава да се гледа на бъдещето с надежда. Голямо изкушение за младите поколения е липсата на корени, които да ги държат и това води до изкореняване и до самота. Нашите младежи, в момента, в

който трябва да изразят своя потенциал, много пъти остават на средата на пътя поради фрустрации или разочарования, които изпитват, защото нямат корени, за които да се държат за да гледат напред (както по-горе, 179-186). И това се засилва, когато са принудени да напуснат земята си, родината си, семейството си.

Не се страхувайте да бъдете Църква, раждаща чедата

Не се страхуваме да посрещаме нови предизвикателства, при условие, че, със всички средства полагаме усилия затова нашите хора да не бъдат лишавани от светлината и утехата, които се поражда от приятелството с Исус, от общност на вяра, която подкрепя и на все по-стимулиращо и обновяващо се виждане, което да даде смисъл и живот (виж апостол. насърчение Радостта от евангелието, 49). Нека не забравяме, че най-хубавите страници от живота на Църквата са били написани когато Божият народ е тръгвал на път, за да се старае да предава Божията любов във всеки исторически момент, с предизвикателствата които са се посрещали. Хубаво е да се знае, че можете да разчитате на една велика преживяна история, но още по-хубаво е да имате съзнанието, че на вас се пада на напишете това, което занапред ще стане. Не се уморявайте да бъдете Църква, която, сред противоречията, болките и бедността продължава да ражда чедата, от които тази земя има нужда днес, в началото на 21 век, с едното ухо вслушвайки се в Евангелието, а с другото – в сърцето на вашия народ.

Благодаря ви за тази хубава среща и с мисъл към папа Йоан XXIII, би искал благословията, която сега ви давам, да бъде милувката на Господ за всеки от вас.

[Виж индекс](#)

СРЕЩАТА ЗА МИР

ОБРЪЩЕНИЕТО НА ПАПА ФРАНЦИСК

София, площад „Независимост“
Понеделник, 6.05.2019 г.

Скъпи братя и сестри,

Ние се молихме за мир с думи, вдъхновени от Свети Франциск от Асизи, силно влюбен в Бога Създател и Отец на всички. Любов, която той засвидетелства със същия плам и искрено уважение към творението и към всеки човек, който е срещал по пътя си. Любов, преобразила виждането му, придавайки му съзнателността, че у всеки човек се таи „лъч светлина, която идва от личната увереност, че сме обичани безкрайно, отвъд всичко“ (из апостолическото напътствие *„Радостта от евангелието“*, 6). Любов, която го направи истински строител на мира. И всеки един от нас, по неговия пример, е призован да стане строител, „ковач“ на мира. Мир, който трябва да измолим и за който трябва да работим; той е дар и задължение, подарък и постоянно ежедневно усилие, за да се изгради такава култура, при която и мирът да бъде основно право. Мир активен и „укрепен“ срещу всички форми на егоизъм и безразличие, които изваждат на преден план нечии дребнави интереси, пред неприкосновеното достойнство на всяка личност. Мирът иска и изисква да превърнем диалога в път, общото сътрудничество в наше поведение, взаимното опознаване в метод и критерий (виж *Документът за човешко братство*, Абу Даби, 4 февруари 2019), за да се срещнем с това, което ни обединява, да зачитаме онова, което ни разделя и да се окуражаваме да гледаме бъдещето като място за възможности и достойнство, особено за поколенията, които ще дойдат.

Тази вечер ние сме тук, за да се молим пред тези запалени факли, носени от нашите деца. Те символизируют огъня на любовта, който е запален в нас и който трябва да стане фар на милосърдието, на любовта и на мира в средата, в която живеем. Фар, който бихме искали да освети

целия свят. С огъня на любовта ние искаме да разтопим леда на войните. Ние отбелязваме тази проява за мира върху останките на древна Сердика, в София, сърцето на България. От тук ние можем да видим култовите места на различни църкви и вероизповедания: Света Неделя на нашите православни братя, Свети Йосиф на католиците, синагогата на нашите по-големи братя евреите, джамията на нашите братя мюсюлмани и наблизо – арменската църква.

На това място, векове наред са се събирали българите от София, принадлежащи към различни културни и религиозни групи, за да се срещнат и разговарят. Нека това символично място бъде свидетелство за мир. В този момент нашите гласове се сливат и в унисон изразяват горящото желание на мира, а именно: мирът да се разпространява по цялата земя! В нашите семейства, у всеки един от нас и особено по местата, където много гласове са били накарани да замлъкнат от войната, задушени от безразличието и игнорирани от смазващото съучастие на групировки с определени интереси. Нека всички си сътрудничат за реализацията на този стремеж: представителите на религиите, на политиката, на културата. Всеки един там, където се намира, като върши работата си, която му е възложена, може да каже: „направи ме средство на твоя мир“. Пожеланието е да се осъществи завета на папа Свети Йоан XXIII за земя, в която мирът да е у дома си. Нека следваме неговото желание и с нашия живот да кажем: *Rasem in terris!* Мир на земята за всички хора, обичани от Господ.

[Виж индекс](#)

Информационен офис
на Опус Деи, 2019
www.opusdei.bg

© Libreria Editrice Vaticana